

Ak budete hľadať informácie o subjekte Samo a jeho ríši dostanete sa viac-menej k rovnakým výsledkom. Samo ako osoba a kniežatstvo, ktoré riadil, sa nepodarilo úplne vymazať z dejín. Nuž použila sa ďalšia úspešná praktika – „poopravili“ sa údaje a Sama aspoň vymenili za cudzinca. Je to rovnaká šablóna – **ak už musíme Slavianom uznať nejakú ich národnú identitu tak ich aspoň prehlásime za „nesvojprávnych“, t.j. ak niečo niekedy nejaký slavianský národ dosiahol, tak jedine pod vládou cudzincov**. A je to. Ibaže cudzia, ale čo je horšie, Slavianom nepriateľská ideológia.

Nuž, postupujme vedecky. Predpokladajme – použime toto slovo – že **my Slaviani máme úplne inú minulosť ako nám vnucujú cudzinci**. Už som písal o vysokopostavenom cirkevnom hodnostárovi menom **Mauro Orbini** z talianskeho mesta Pesara, k**torý r. 1601 vydal Historiografiu národa Slavianského**. Bez ohľadu na dobre myslené pokusy učiniť ho Slavianom je z textu knihy jasné, že to bol kresťan a teda nie Slavian a už vôbec nebol radosťou zbláznený z vojenských víťazstiev Slavianov. Bol to však čestný človek, ktorý napriek snahe cirkvi zahladiť stopy po spoločnom pôvode bielej rasy vydal úplne iné svedectvo. Už v predslove knihy uviedol, že ako dôkaz nezaujatosti pripája zoznam historikov z ktorých diel čerpal. Už ani nie je prekvapením, že tam nie je ani jeden dnes oficiálne zaškatuľkovaný historik. Keďže r. 1601 ich bol dlhý zoznam a dnes ich nepoznáme ani po mene núka sa nám jediné vysvetlenie – cirkev ich systematicky zničila. Naozaj systematicky. A boli medzi nimi aj naši, t.j. z nášho územia. Napr. v ruskom preklade knihy zr. 1722 (vydanej za Petra I.) je hneď na prvej strane zoznamu historických zdrojov (str. 6 textu knihy) uvedený Augustín Moravský – očividne náš rodák. **Cirkev spálila knihy a zo skutočných dejín sa stala prepísaná ale už „oficiálna“ história.** Dokonca ani dnes nie je možné knihu len tak prečítať. Dá sa síce onej dozvedieť, ale stránky textov knihy nie sú len tak prístupné. Ale prístupné sú, lebo ostal k dispozícii preklad Orbiniho knihy v starej ruštine z r. 1722. A práve v ňom si môžeme dnes čítať a porovnávať.

V škole sa oni jakom Orbinim a spoločnom pôvode Slavianov aÁrijcov naše deti neučia – nuž asi to nebude pravda; napriek tomu, naďalej predpokladajme.

Vráťme sa k hlavnému predmetu, Samovi a jeho ríši. Orbiniho opis slávnych činov našich predkov – Slavianov – začína **opismi vojenských potýčok s vojskami Alexandra Macedónskeho** (v článku Dekrét Alexandra Macedonského „O Práve Slavianských Rodov na severnú pologuľu“.). Tento sa nakoniec rozhodol presmerovať smer svojho hlavného útoku mimo slavianských oblastí – **po prvých vojenských zrážkach s ozbrojenou mocou našich Predkov mu bolo jasné, že môže vyhrať bitku ale vojnu neodvratne prehrá**. Ďalej sa dozvieme, že naši Predkovia zrazili na kolená pyšný Rím a nakoniec ho zničili – to nijaký iný národ nedokázal. Ale o týchto detailoch inokedy. Pozrime sa na „Franka“ Sama ako o ňom hovorí Mauro Orbini ešte v r. 1601:

> Na strane 19 sa môžeme dozvedieť zaujímavé informácie ohľadom Hunov. Roku 591, v siedmom roku svojej vlády **cisár Mavriki (staroslaviansky prepis) zdvihol zbrane proti Hunom, ktorí od čias Atilu, ktorý bol nazývaný Bič boží, žili v Panónii z oboch strán Dunaja**. S vojskom poslal svojho syna aj tesťa a úlohou armády bola likvidácia Hunov. Pod cisárskym tlakom už začali Huni uvažovať o odchode, ale nakoniec pozvali na pomoc svojich príbuzných Slavianov, spojili sa s nimi a vyrazili proti Grékom. Týmto spôsobili také problémy, že sa neodvážili zaútočiť na nich na bojovom poli. Na ďalší rok Slaviani zaútočili na Byzantské cisárstvo a spôsobili tam veľké škody. Roku 594 poslal Mavriki proti ním ďalšie veľké vojsko, ktoré však bolo zničené, potom posilnené vojsko tiež prišlo do bojovej zrážky so Slavianmi a porazilo ich. **Slaviani po štyroch rokoch vytvorili zväz s Hunmi a Avarmi, znova zaútočili na územie Byzantskej ríše a prehnali sa jej územím ríše ako nikdy predtým, došli aj do provincií.** Hoci ich cisársky generál Prix porazil, pokračovali v nájazdoch a útočili tak často, že **cisár bol prinútený sa nakoniec z Ilýrie stiahnuť. Slaviani ju obsadili a premenovali na Slavóniu** (už sme na strane 20). Jedna časť Slavianov obsadila miesta bližšie k moru, druhá časť prešla až do vyšnej Panónie.

Opis pokračuje opisom mnohých bojov našich Predkov, ktoré v žiadnom prípade neboli bezvýznamné a beznádejné, presne naopak.

Preskočme niekoľko strán ana str. 25 sú opísané deje, ktoré vysvetľujú **ďalšie udalosti okolo Avarov – taktiež Slavianov – na našom území, pretože tieto udalosti nás posunú priamo k Samovi**. Roku **593 kráľ Longobardov Agilult**o (budeme používať slavianské názvy tak, ako sú uvedené v knihe) obľahol mesto Padvu, ale nemohol ho dobiť. Pozval teda na pomoc Slavianov Karantinov, s pomocou ktorých mesto poľahky zdolal. Potom za pomoci tých istých Slavianov potiahol na Rím, ktorý dobil. Po desiatich rokoch ten istý kráľ Longobardov znovu vyhlásil vojnu Rímu, pretože mu zajali dcéru. Vyviedol svoje vojská z Milána a požiadal o pomoc avarského vládcu Uchagana, ktorý mu poslal na pomoc slavianské vojsko. S týmto vojskom dobil **roku 603 za 21 dní Kremonu a zrovnal ju so zemou**. Po návrate z výpravy Slaviani zničili mesto Gildibertu, ktoré patrilo franskému kráľovi. Ten poslal na nich silné vojsko pod velením Tessalona, bonevského princa. Po krátkodobom úspechu Slavianiaj tak vstúpili do Bavorska, kde začali plieniť. Zničili vojsko Gariovalda, Tessalonovho syna, ktorí vytiahol proti nim a ovládli Istriu, ktorú už aj predtým spustošili – ešte za cisára Teodózia.

Roku 617 sa situácia na našom území vyvinula tak, že prítomnosť avarských, hoci slavianských vojsk bola neželateľná a už ju naši Predkovia neboli ochotní znášať. Tu sa dostávame na str. 26 a k **prvej informácii o Samovi**. Ako uvádza Orbini, Slaviani povstali a premohli Avarov. **„V tom čase si vybrali jedného zo svojich, Sama, za náčelníka a kráľa za preukázanú chrabrosť v boji. V tomto postavení vydržal 36 rokov a vyznačoval sa preveľkým umom, mocou a chrabrosťou, ktorými vyhral všetky vojny, vrátane tých proti Avarom“.**

Raz sa stalo, že franskí kupci, ktorí sa vracali z nového Ríma (pravdepodobne z Byzancie) boli

orabovaní Samovými vojakmi. Následkom toho vyslal franský kráľ Dagobert posla, Sicharia, ktorý sa mal dožadovať súdu a nápravy. Ten prišiel na Samov dvor, ale nijako sa nemohol k Samovi dostať na audienciu (na prvý pohľad je vidieť, že moc Frankov z pohľadu našich Predkov vôbec nebola taká, že by sa pred nimi triasli od strachu – ako to podsúvajú dnešné oficiálne podania). Sicharius sa nakoniec musel preobliecť do slavianského kroja a až tak sa mu podarilo dostať pred Sama. Keď už sa pred neho dostal a mohol hovoriť, podal mu celý odkaz svojho pána, franského kráľa. K tomu v rozohnení doplnil, že Samo by mal mať veľkú úctu voči Frankom, keďže on i jeho ľudia by mali podliehať kráľovi franskému. V zápale rozhovoru Samo povedal, že on a jeho národ by si mohli ctiť franský národ keby sa Dagobert a jeho ľudia rozhodli pre priateľstvo so Slavianmi. Sicharius však povedal, že **„otroci Kristovi“ (pôvodný názov kresťanov na samých seba; dnes je zakamuflovaný vo forme, že Kristus je Pán – ale tam kde je Pán je na druhej strane aj tak otrok, teda podstata ostala)** nie sú ochotní mať zväzky alebo akékoľvek priateľstvá so psami. Samo odvetil, že **„naozaj hovoria ako otroci hoci Kristovi a my Slaviani sme pre nich psi, ale protivia sa aj jeho vôli a sú nečestní, za čo ich pes spravodlivo pohryzie“**. Ako to dopovedal, okamžite ho dal vyhnať a viac s ním neprehovoril. Dagobert s veľkým vojskom pritiahol bojovať so Slavianmi, ale Slaviani franské vojsko porazili a ešte aj mnohých z nich zajali. Po tomto vynikajúcom víťazstve vytiahli na pomoc bratským Slavianom, ktorí boli sužovaní obliehaním Frankami v meste Vogastro. Zaútočili na obliehajúcich a títo zdesení ušli. Slaviani ako korisť získali aj ich tábor so šiatrami. Odtiaľ vytiahli do Turingie a do ďalších miest susednej Francie, ktoré dobývali a plienili. Vládcom v týchto zemiach bol Dervino. Tento však videl, že Slaviani boli v bojoch s Frankami vždy víťazi, a preto zradil Frankov a stal sa spojencom Slavianov. Po nejakom čase Slaviani prestali plieniť kráľovstvo Frankov a r. 650 obrátili svoje zbrane proti Itálii, kde spôsobili obrovské škody. Premohol ich Grimoald, následkom čoho na nejaký čas odtiahli domov. Keď však Dagobert začal vojnu proti Amorovi, následníkovi Kubakora, v kráľovstve Slavianov na Dunaji, teda Samovom kráľovstve povstali proti Frankom a vydrancovali ich krajinu. Vtedy Dagobert vybral najsilnejších vojakov svojho kráľovstva a opevnil sa u Sasov, ktorým odpustil dane, ktoré platili Frankom od čias Klotaria, prvého franského kráľa. Potom zaútočil na Slavianov. Nasledujúci rok, ktorý bol desiatym rokom panovania Dagoberta, Slaviani vstúpili do Turingie a vydrancovali celú krajinu. Dagobert bol prinútený postaviť svojho syna Sigiberta proti Slavianom, ktorí neprestajne drancovali Franskú ríšu. Nakoniec Dagobert postavil 3 vojská pechoty, spolu 50 000 vojakov. Jedno vojsko poslal proti Samovi. Tento však franské vojsko porazil už v auguste napriek početnej prevahe Frankov.

Pozrime sa na udalosti opísané na str. 35. Tu sú uvedené veľmi dôležité informácie, ktoré dnešná „oficiálna hisTORIcká (pa)veda“ podáva úplne pozmenené.

Naši predkovia „**v roku 891 znova porazili a zničili vojská Arnolda, franského cisára na hraniciach Bokoarie** (kraj Bójov – Čechy?) **a vstúpili na územie Franskej ríše. Zachvátili územie, ktoré sa podľa rieky Moravy nazýva Moravia, dnes Morava a odtiaľ vyhnali zvyšky Markomanov a tak si tam upevnili miesto pre svoje žitie. Časom tak rozšírili svoje územie, že Kniežatstvo Slavianov Moravanov pokrývalo dnešnú maďarskú zem, Bohémiu a Rusko. Mali množstvo vojakov z Pazinakami, dnes nazývaní Tatári. Táto ríša vydržala do r. 991, keď zomrel kráľ Sveudalo, ríšu ovládli Maďari, Poliaci a veľkú časť Česi. Moravania prijali vieru kresťanskú v časoch Svätopluka, kráľa Moravského, ktorý učinil svojim sídlom Vele Hrad a pokrstený bol so svojimi národmi rukami Cyrila Apoštola Filozofa bulharského, Rusov a Slavianov Dalmátskych a Moravských. Tento Cyril rodom bol Grék, narodil sa v Tessalonikách, teraz volanom Saloniky;**“

O Konštantínovi dokončime citát len preto, lebo sa vo vete uvádzajú miestopisné názvy, ktoré určite každý pozná: **„Naučil najskôr kresťanskú vieru Bulharov, Srbov; aj Sviatopluka kráľa Dalmátskeho, a po nich Sviatopluga kráľa Moravského, s celým jeho národom, ktorý sa rozprestieral medzi riekami Vislou, Dunajom a Váhom.“**

Ako vidíme, **vojensky poraziť našich Predkov kým stáli pevne na pozíciách našej starej Viery**

sa jednoducho nedalo. Nastúpila teda ďalšia fáza našej plánovanej likvidácie – ideologický boj. **Postupne násilím, za pomoci zrady vlastných slavianských kniežat – teda zradou z vnútra – z nás urobili kresťanov (otrokov).** Kresťan však nie je Slavian, Viera je vymenená za náboženstvo vychádzajúce z cudzej – judaistickej tradície. A preto sa nedivme, že cudzí Boh (pre cudzincov jediný – ale ich) uprednostňuje záujmy cudzincov, t.j. svojich vlastných na úkor nenávidených cudzincov a postupne vyhladzuje bielu rasu. Je to iba logický výsledok ideologického boja. Následkom tejto ideológie nepriatelia Slavianov a Árijcov vstúpili do fázy „rozdeľ a podrob si“, a ako bojaschopný subjekt sme prestali existovať.

V texte sú uvedené informácie, ktoré by sa dnes mohli zdať bez iných poznatkov dosť nesúvislé – ale pokračujme vo vedeckom „predpokladajme že“. Z textu sme sa zatiaľ dozvedeli veľa nových faktov: **Slaviani a celkovo slavianské národy hrali podstatnú úlohu v minulosti Európy.** Dokonca takú, že keď ich vyčiarkli z histórie tak táto sa úplne zmenila – ale práve o zmenu podstaty im išlo. Ďalej, **Slováci sa v dávnej minulosti volali Rusi alebo Slaviani**. V Nestorovom Letopise z r. 1116 sa hovorí, že **„slavianský jazyk a ruský jedno je“**. Ešte napr. poľské texty zo 16. storočia sú písané latinkou ale používané slová sú staroslavienské. Ak ruskú bukvu „e“ prepíšeme ako latinské „e“ nezodpovedná to celkom výslovnosti ani v dnešnej ruštine. Ruské „e“ sa totiž číta ako „ie“ alebo „je“. Teda „slovensky“ písaný azbukou sa číta „sloviensky“. **Sme teda Slaviani a nie Slováci.** V stredoveku nás cudzia šľachta donútila zmeniť meno nášho národa zo Slavieni na Slováci – premyslený ťah, pretože nijakí Slováci nemôžu byť zmienení v nijakých starých textoch pretože jednoducho taký názov pre národ neexistoval. No „pozabudli“ na ďalšie dôsledky, ktoré prezrádzajú náš pôvodný názov. Ak sme Slováci, tak náš jazyk by mal logicky byť slovácky a ženy by mali byť Slováčky. Prečo nám ostal jazyk slovenský a naše ženy sú Slovenky, dokonca rovnako ako aj Slovinci volajú svoje ženy?

A čo Tatári a Huni – aj z textu vyplýva, že sa jedná o Slavianov, t.j. ešte v r. 1601 to bolo každému plne jasné. Pôvod názvu Hunov a najmä Tatárov – údajne Mongolov – je jeden z najväčších podvodov dejín.

Uzavrime to veľmi dôležitým postrehom. Je naozaj náhoda, že od okamihu, kedy sme sa stali kresťanmi sme prestali byť schopní sa vojensky brániť? Nie je náhodou ideológia – teda lesť a klam – jedna z najsilnejších zbraní? Vôbec nezáleží na tom, že sa nazve kresťanstvo. **Veď už Samo vytkol kresťanom, že sú naozajstní otroci – plnia vôľu svojho Pána a nedodržiavajú ani vlastné zákony.** Jedno je isté, **kde je Pán tam je aj otrok** bez ohľadu na krásne pozlátko. Pán nepotrebuje, aby otrok rozmýšľal, on má iba vykonať svoju úlohu. Civilizácia urobila z človeka „pána prírody“ – a príroda je v stave ekologickej katastrofy; pasovala človeka za „pána tvorstva“ – a týranie ostatných bytostí a zvierat sa stalo bežnou vecou. Alebo tomu nerozumieme, a práve na kresťanského Pána neplatí že je otrokár? Pravdu raz s istotou zistia, ibaže po smrti a to už bude veľmi neskoro. V skutočnosti existujú pre výraz Nebo a Nebesia dve odlišné runy, a to už od samého začiatku osídlenia Midgard-Zeme. Výraz „Nebo“ je skratkou, ktorá v staroslovienčine znamená tam, kde **„NEt BOga“** – teda miesto, kde niet Svetlého Boha. Na druhej strane „Nebesá“ znamená tam, kde **„NEt BESA“**, t.j. miesto prebývania našich Svetlých Bohov a Predkov. Bes je zviera Temného Sveta inkarnované na Zemi.

Revidoval z verejne prístupných zdrojov Michal Zelensky

~~~

Zdroj Vedagor: https://vk.com/wall510552269_2050

Sdílet
~~~